

Sygn. akt IX U 472/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 sierpnia 2017 r.

Sąd Okręgowy _____ w Gliwicach Wydział IX

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Joanna Smycz
Protokolant:	Iwona Porwoł

przy udziale ./.

po rozpoznaniu w dniu 3 sierpnia 2017 r. w Rybniku

sprawy z odwołania J. S. (S.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania J. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

z dnia 21 lutego 2017 r. Znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu J. S. prawo do emerytury począwszy od dnia 1 grudnia 2016r.

Sędzia

Sygn. akt IX U 472/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21.02.2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił ubezpieczonemu J. S. (S.) prawa do wcześniejszej emerytury wskazując, iż nie spełnia on ustawowych warunków do jej uzyskania, gdyż nie udokumentował na dzień 01.01.1999r. 15 lat pracy wykonywanej w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Ubezpieczony odwołał się od powyższej decyzji domagając się jej zmiany poprzez przyznanie prawa do wcześniejszej emerytury po uprzednim zaliczeniu do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu pracy od 19.10.1979 do 20.03.1991r. w charakterze kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie z przyczyn jak w zaskarżonej decyzji.

Rozpoznając sprawę Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony urodził się w dniu (...)

W dniu 22.12.2016r. złożył wniosek o przyznanie uprawnień do wcześniejszej emerytury z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach w rozpoznaniu, którego Oddział ZUS wydał zaskarżoną decyzję opisaną na wstępie.

Oddział ZUS uwzględnił ubezpieczonemu na dzień 01.01.1999r. okres zatrudnienia w łącznym wymiarze 27 lat, 2 miesiące i 5 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 7 lat, 9 miesięcy i 11 dni okresów wykonywania pracy w szczególnych warunkach (21.03.1991-31.12.1998).

Ubezpieczony nie jest członkiem OFE.

(dowód: dokumentacja akt organu rentowego)

Powyższe Sąd ustalił na podstawie dokumentacji akt organu rentowego jako okoliczności niesporne pomiędzy stronami, bo jednoznacznie wynikające z tych dowodów i nie kwestionowane przez strony.

Od 26.04.1976 do 1.05.1977r. ubezpieczony odbywał zasadniczą służbę wojskową. Przed pójściem do wojska ubezpieczony miał już uprawnienia kat. BC i E dzięki czemu mógł prowadzić pojazdy powyżej 3,5 tony.

Ubezpieczony przez okres 2 lat (2.05.1977 do 1.05.1979) pracował w jednostce wojskowej jako instruktor wozów bojowych S.. Było to w O., a następnie od 25.05.1979 do 15.09.1979 w (...) Spółdzielni (...) jako kierowca samochodu S..

Ubezpieczony pracował w (...) Zakładach (...) od 19.10.1979 do 20.03.1991.

Z tego powodu, iż naprawiano samochód S. ubezpieczony najpierw otrzymał do jazdy pojazd Ż., którego był kierowcą przez około miesiąc czasu. Po tym okresie otrzymał samochód S., który został ubezpieczonemu przydzielony i za który ubezpieczony był odpowiedzialny.

Ubezpieczony pracował w dziale transportu, gdzie były autobusy, dużo S., Ż., (...).

W trakcie urlopów kolegów ubezpieczony tymczasowo zastępował ich na samochodach J., wywrotka, K., ale generalnie był kierowcą Stara.

Wszystkie samochody były o ładowności powyżej 3,5 tony.

Ubezpieczony wykonywał zlecenia dyspozytora. W ramach swojej pracy przywoził wapno do zakładu, kwasy, jeździł po cynę i gazy techniczne.

Pracy nigdy nie kończyło się o 14-tej, chociaż zaczynało się pracować o 6-tej. Płacono była stawka ogólna bez dodatków.

Kiedy ubezpieczony odchodził z pracy nikt nie mówił mu o świadectwie w warunkach szczególnych, a kiedy zaczął się o nie starać Huta (...) już nie istniała.

Razem z ubezpieczonym w spornym okresie pracowali świadkowie: J. T. i M. O., którzy potwierdzili rodzaj i wymiar czasu pracy ubezpieczonego w charakterze kierowcy Stara. Świadcowie byli również kierowcami Stara.

(dowód: akta osobowe ubezpieczonego z Jednostki Wojskowej nr 1956, akta osobowe ubezpieczonego z (...) Spółdzielni (...), akta osobowe ubezpieczonego z Huty (...), akta osobowe ubezpieczonego z (...), zeznania świadków J. T. i M. O., zeznania ubezpieczonego, protokół elektroniczny, k. 33 akt)

Zgromadzony materiał dowodowy Sąd uznał za kompletny, przekonywujący, logiczny i spójny, przez co mogący stanowić podstawę rozstrzygnięcia.

Strony nie zgłosiły dalszych wniosków dowodowych.

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art.184 i 32 ust.1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2016r., poz. 887) w związku z § 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 , poz.43 ze zm.) pracownik -mężczyzna, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A załącznika do Rozporządzenia, nabywa prawo do emerytury, jeżeli:

1. ukończył wiek 60 lat,
2. na dzień 1.01.1999r. osiągnął wymagany okres 25 lat zatrudnienia i udowodnił co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy,
3. nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

W myśl § 2 ust. 1 rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w tym akcie prawnym są okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Bezspornym w rozpoznawanej sprawie pozostaje fakt, iż ubezpieczony osiągnął wiek emerytalny 60 lat w dniu (...), posiada na dzień 01.01.1999r. niezbędny do przyznania prawa do dochodzonego świadczenia 25-letni okres składkowy i nieskładkowy, nie jest członkiem OFE.

Spór w rozpoznawanej sprawie sprowadzał się natomiast do ustalenia, czy ubezpieczony na dzień 01.01.1999r. posiada 15 - letni okres pracy w warunkach szczególnych.

Zgodnie z wykazem A, dział VIII poz. 2 stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, praca kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalistycznych (specjalnych) pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów jest pracą w szczególnych warunkach, uprawniającą do niższego wieku emerytalnego.

Jak wykazało przeprowadzone postępowanie dowodowe niewątpliwie do okresów pracy w szczególnych warunkach należy zaliczyć okres zatrudnienia w Hucie (...) co najmniej od 19.10.1980r. do 20.03.1991r., tj. w charakterze kierowcy samochodów ciężarowych powyżej 3,5 tony, tj. dział VIII poz.2 Wykazu A, stanowiącego załącznik do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze.

Za takim przyjęciem przemawiają zapisy akt osobowych ubezpieczonego, który od 19.10.1980 jest prowadzony jako kierowca z zapisem „kierowca Stara”, zeznania słuchanych w sprawie świadków J. T. i M. O. oraz zeznania ubezpieczonego.

Zeznania te Sąd uznał za wiarygodne, gdyż były one rzeczowe, logiczne, zasadniczo ze sobą zgodne, korespondujące z treścią powołanej w sprawie dokumentacji, nie były też one kwestionowane przez organ rentowy.

Tym samym ubezpieczony posiada łącznie wymagane 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Wobec powyższego Sąd z mocy art.477¹⁴§2 kpc w wyroku zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury począwszy od 1 grudnia 2016r., tj. od miesiąca złożenia wniosku zgodnie z uregulowaniem art. 129 ust. 1 powołanej ustawy emerytalnej.

Sędzia
